

Неперевершений Дживс

КУПИТИ

Берті Вустер — молодий, багатий, некмітливий аристократ, справжній джентльмен, вірний друг, турботливий небіж і кузен. А Дживс — його зразковий слуга і майстер інтелектуальних вигадок. Берті живе весело й безтурботно, щоправда, доки друзі або родичі не опиняються в скрутному становищі чи сувора тітонька Агата не притискає до стіни. І, без сумніву, на допомогу своєму господарю завжди поспішає вірний Дживс, який за кілька геніально втілених ходів здобуває перемогу над життєвими проблемами й негараздами.

Про автора:

Пелем Ґренвіль Вудгауз — англійський письменник, драматург, відомий у світі літератури як «король комедії». Славу і любов мільйонів читачів Вудгауз здобув завдяки романам про молодого англійського аристократа Берті Вустера і його кмітливого камердинера Дживса. За свої заслуги Пелем Вудгауз нагороджений званням лицар-командор ордена Британської імперії.

Розділ I

Дживс метикує

— Доброго раночку, Дживсе! — сказав я.

— Доброго ранку, сер! — відповів Дживс.

Він обережно поставив чашку чаю на столик біля мого ліжка, і я зробив ковток живильного напою. Так, саме те, що потрібно, зрештою, як і завжди. Не надто гарячий, не надто солодкий, не надто легкий і не надто міцний. Молока в міру, на блюдці — жодної крапельки. Неймовірна особистість цей Дживс! Неперевершений геть у всьому. Я казав це вже не раз і казатиму ще. Проаналізуймо, наприклад, таку дрібницю: усі мої колишні слуги мали прикру звичку вдиратися зранку до моєї кімнати, поки я ще спав, — сум та й годі. А ось Дживс, здається, завжди знає, коли я вже прокинувся, — наче вміє читати думки, — і щоранку тихенько заходить до кімнати з чашечкою чаю рівно дві хвилини після того, як я отямлюся. Це ж геть інша річ!

— Як погода, Дживсе?

— Прекрасна, сер.

— Що цікавого пишуть газети?

— Невеличкі заворушення на Балканах, сер. Більше нічого.

— Дживсе, послухай: учора в клубі один чоловік порадив мені поставити останню сорочку на Корсара на сьогоднішніх перегонах о другій годині. Що скажет?

— Я б не був таким упевненим, сер. У конюшні його оптимізму не поділяють.

Для мене цього було достатньо. Дживс знає все. Звідки — гадки не маю, але це так. Колись я міг посміятися з його поради, пропустити її повз вуха і втратити всі свої грошенята — але не тепер.

— До речі, про сорочки, — сказав я. — Чи прибули вже ті пурпурові, що я замовляв?

— Так, сер. Я відправив їх назад.

— Відправив назад?

— Так, сер. Вони вам не личать.

Взагалі-то, ті сорочки дуже припали мені до душі, але я схилив голову перед авторитетністю Дживса. Чи є це слабкістю? Не знаю. Вважається, що діяльність камердинера обмежується прасуванням штанів і якою-такою хатньою роботою, але з Дживсом усе інакше. Від першого дня, коли він до мене прийшов, я дивлюся на нього як на мудрого наставника, філософа і друга.

— Нещодавно телефонував містер Літтл, сер. Я повідомив йому, що ви ще не прокинулися.

— Він просив щось передати?

— Ні, сер. Він сказав, що йому треба обговорити з вами важливу справу, але подробиць не повідомив.

— Що ж, сподіваюсь, ми з ним побачимося в клубі.

— Поза всяким сумнівом, сер.

Не те, щоб я аж підскакував від нетерплячки зустрітися з Бінго Літтлом. Ми знаємося ще зі школи й досі нерідко бачимося. Він небіж старого Мортімера Літтла, який нещодавно відійшов від справ, заробивши чималі статки. (Ви, мабуть, чули про «Мазь Літтла» — «І м'язи як новенькі!»)

Бінго вештається Лондоном, маючи непогану грошову допомогу від дядька, і живе доволі безтурботно. І навряд чи ті справи, про які він говорив Дживсу, можуть і справді виявитися аж такими важливими. Я подумав, що він хоче порадити мені нову марку сигар абощо, і вирішив не псувати собі сніданок зайвим хвилюванням.

Після сніданку я закупив сигару і підійшов до відчиненого вікна подивитися, що дарує новий день. А день, безперечно, був погожий і сонячний.

— Дживсе, — сказав я.

— Так, сер? — відгукнувся Дживс. Він прибирав посуд після сніданку, але, почувши голос свого молодого господаря, шанобливо відволікся.

— Ти мав рацію щодо погоди. Чудовий ранок!

— Саме так, сер.

— Весна у розпалі.

— Так, сер.

— Навесні, Дживсе, яскравіше сяє голубине пір'я.

— Так, я чув, сер.

— Що ж, не гаймо часу! Принеси-но мені тростину, мої найжовтіші черевики і мій старий зелений гомбург. Я вирушаю до парку танцювати пасторальні танці.

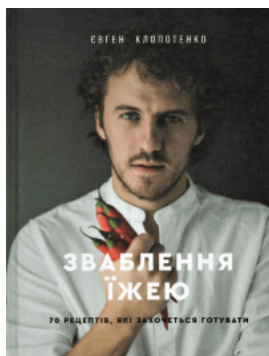
Не знаю, чи знайоме вам це відчуття, що виникає в останні квітневі та перші травневі дні, коли дивишся на безмежну блакить неба і на пухнасті білосніжні хмаринки й коли легенький вітерець повіває із заходу? Таке піднесене відчуття. Романтичне, якщо ви розумієте, про що я. Я не якийсь там джигун, але того ранку мені здавалося, що для цілковитого щастя потрібна лише гарненька дівчина, з якою можна було б потеревенити і яка попросила б мене врятувати її від злодіїв абощо. З небес на землю мене повернула несподівана зустріч із Бінго Літтлом, який мав дурнуватий вигляд через свою темно-червону краватку з підковами.

— Привіт, Берті, — сказав Бінго.

— Боже мій! — вигукнув я.

— Оце так краватка! Якийсь нашійник! Чому? Навіщо?

Рекомендована література

Зваблення їжею. 70
рецептів, які
захочеться готувати

Зваблення їжею з
українським смаком

Святкові страви

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ